

Eva Mahkovic in Eva Mlinar: Vinjete **straholjubca**

olga

emilija lewellyn je zaklenila hortus conclusus in ključ vrgla v robidovo grmovje, potem pa se je ulegla na poletni travnik in iz zlate škatlice vzela dve polni žlički veronala. ko je spala na tleh, so prišle mesojede gobe in jo požrle. začele so pri hrbtu, kjer so pojedle rumene vezi, medenično kifožo, medvretenčne ploščice, atlas, trtična vretenca in orlice, ki so rasle vmes. potem so po vrsti pojedle ileum, koželjnico, dvanajstnik, kolon, ščitasti hrustanec, desni frenični živec, epiglotis, nadledvičnico, levo krojaško mišico, želodčni svod, flexor digitorum profundus, obščitnice, oro serrato, platizmo, pilorični antrum, zadnjo križno vez, veliko želodčno krivino, os nasale, serozno mrežo, kardijo, lamino proprio, čeljustnico, male ledvične čašice, maternični kanal, pankreatikoduodenalno arterijo, jezik, brahialno mišico, zapestne kosti, poslednji pljučni mešiček, pelvično dno, bazalne ganglije, cerebellum, duro mater, pinealno žlezo, diafragmo, rebrno kletko, radialni živec, femoralni kanal, veno cavo superior, štiri atipična rebra, prsnico, pulmonarno arterijo, serratus anterior in dodatno paratiroidno žlezo, ki je bila zraven. popile so tudi vso kri in limfo, ki sta jim bili na poti, in pojedle orlice, ki so rasle povsod, kjer je bilo kaj prostora.

prišli so samorogi in prebodli srce in maternico, v kateri so našli prekleta tkiva, sveta sulpicija pontrjagin pa je priklicala slone, ki so emiliji lewellyn zdrobili prste na nogah. zgrabili so ostanke in jih potopili med trstike. med trstikami je bilo čisto drugače kot drugod na svetu in drugače kot v vsch krajih, na katere je bila emilija lewellyn, ki so jo od žalosti in čudnih stvari boleli možgani, navajena. potem skoraj nikoli ni bila več enaka.

e re sacris

škofovski prstan s smaragdnom, ki pljuva arzenik, je leta 1104 iz okrvavljenega srebrnega noža za perutnino skoval salazar van fuchsewalsen, biričev

vajenec, ki so ga kanibalistični sveti očetje iz neuenegga v starosti sedmih let izvolili za opata, potem ko so mu čez noč pognala električno sinja krila modrega bleščavca: prstan, imenovan tudi modrasje čelo, je namreč enake murvine barve kot mlečni osat. z modrasjim čelom je mogoče priklicati strašne nočne more, poleteti na veji zlatega borovca in oživiti možgansko mrtvega netopirja, njegova največja moč pa je izkrivljanje preteklosti. hraniti ga je treba v kozarcu absinta, pri čemer ga na vsakih štirinajst dni oščetkamo z loščilom za laminat. zadnji ohranjeni primerek hranijo v mestnem zaporu v čitagongu.

Eva Mahkovic (1986) je dramaturginja, zaposlena v MGL. Občasno prevaja, adaptira romane za oder, njen samostojni dramski prvenec Male kraljice so leta 2017 uprizorili v LGL, zbirka FB-poezije Na tak dan najbolj trpi mastercard pa je izšla letos.

Eva Mlinar (1985) je ilustratorka. Zaključila je študij umetnostne zgodovine na Filozofski fakulteti ter študij vizualnih komunikacij na Akademiji za likovno umetnost in oblikovanje v Ljubljani. Najraje oblikuje vizualne podobe, plakate in tiskovine za gledališče.

Založba: VigeVageKnjige

Leto izida: 2019

Vezava: trda

Število strani: 128

Cena: 25 evrov

O KNJIGI

Nove vloge in konotacije

Anja Golob

Vinjete straholjubca so docela enkratna in neponovljiva zbirka besedil različnih dolžin, ki jih je nemogoče strpati v en sam literarni žanr, še najbližje so morebiti groteski. Po etapah so nas tajale zadnjih osem let kot skupni projekt avtorice besedil Eve Mahkovic in ilustratorke Eve Mlinar.

Eva Mahkovic je besedila med letoma 2011 in 2015 objavljala na svojem FB-profilu. Izhodiščni prozni sestavki z nekaj osnovnimi protagonistami so se z leti preobrazili v oblikovno manj določljive zapise s številnimi liki in vsebinami, ki tvorijo samostojen univerzum, čeprav njihovi posamezni sestavni deli prihajajo iz našega časa in prostora, občutki, na katerih besedila temeljijo, pa so sploh povsem sodobni. Koščki besedil, forme, motivi vsebujejo navedke iz Svetega pisma, Arthurja Schnitzlerja, Williama Shakespearja, Trumana Capoteja, Agathe Christie, Umberta Eca, Edith Wharton, R. M. Rilkeja, Hansa Memlinga in popa, ki ga je avtorica med pisanjem poslušala, v navdih pa so ji bili tudi mnoga likovna dela, filmi in naključni kraji z zanimivimi imeni, ki v Vinjetah dobijo nove vloge in konotacije.

Kot besedila tudi ilustracije Eve Mlinar črpajo iz številnih virov ter iz prevzetih fragmentov ustvarjajo lasten, živahno fantastičen svet. Kot je groteska – mešanica nenavadnih, komičnih, ironičnih, popačenih podob z globljim smislom – navdih tekstom, je groteskno osnova tudi za ilustracije, ki skupaj z njimi tvorijo nerazdružljivo celoto. Ilustracije so izdelane v mešani tehniki, v kateri najmočnejši izraz pripada kolažu. Prav slednji je najmočnejše povezan z definicijo grotesknega. Največ kolažnih izrezov prihaja iz historičnih grafik in srednjeveških iluminiranih rokopisov, saj tudi sama besedila s svojimi seznanji in hagiografijami pogosto črpajo iz srednjeveškega sveta mirabilij, svetnikov in legend.

V slovenskem knjižnem prostoru, pa tudi širše, so **Vinjete straholjubca** edinstveno literarno delo, duhovito, senzibilno, na trenutke krhko, vselej dosledno in prepričljivo v spoju besed in podob.

